

zasačenjem nedolžnega, in da bi bilo nelogično, ako bi se reklo, če se je zasačenje v imenu zakona zvršilo, da potem država ni odgovorna za nasledke zasačenja kakega nedolžnega, zasačenja namreč, katero se je pozneje za materialno neopravičeno skazalo, akoravno je bilo opravičeno formalno. Proti glavnemu ugovoru, da vstavljenje obravnavanja vendar še ne pomeni nedolžnosti zasačenega, in da bi pravnemu čutu škodovalo, ko bi kak krivec, ki se je izpustil zaradi pomanjkanja dokazov, vrhu tega še odškodnino dobil, govornik naglaša, da se morejo taki slučaji izjemno in le redko kdaj zgoditi, in da mora ne glede na to načelo veljati, da oni velja za nekrivega, kateremu se ni moglo dokazati, da je kriv. Slednjič govori govornik tudi še o denarnih nasledkih pravnega principa, za katere se poteza. Ugovor, kateri se s tem bremenom utemeljuje, je popolnem ničev, ker če se v Švici proti temu bremenu ne pritožujejo, bi se to v Nemčiji tudi ne zgodilo. Poleg tega pa ta ugovor tudi ni preveč častit; kajti v pravnej državi vendar ne sme zaradi potrošenja nekaterih sto tisočev mark zaostajati izpolnitev pravne dolžnosti!

Motenje posestva ni, ako prepové in brani kaka samoupravna občinska oblast občanom v gotovem času pašo po svojih njivah.

Helena K. je tožila Jakoba K., podžupana v Z. zaradi motenja v mirni posesti, trdeč, da je K. kot podžupan samolastno prepovedal, da ne sme noben posestnik tudi po lastnih njivah posebej pasti, ampak da se mora vsa soseskina živina pasti skupno pod varstvom občinskega pastirja, in da je na podlagi te prepovedi 4. septembra 1882 ukazal zarubiti in v občinski hlev odgnati jednega konja, katerega je tožnica pustila pasti na svoji njivi, imenovani „v zratnik.“ Tožnica trdi, da je dosedaj vsako leto svoje konje pustila pasti po svojih njivah, in da ji tega nikdo ni branil. Toženi jo je torej motil v mirni posesti in v uživanji njive „v zratnik“ in tožnica je stavila zahtevo, kakor je navaden pri tožbah zaradi motenja posesti.

Toženi K. je najprej ugovarjal, da tožnica ni prave osebe tožila, da je imela tožbo uložiti proti oskrbništvu občinskega premoženja v Z., kateremu je on načelnik, ker se dotična prepoved opira na sklep tega, iz načelnika in še dveh drugih mož obstoječega oskrbništvu, katero je po starodavni navadi tudi letos v varstvo poljskih pridelkov sklenilo in razglasilo prepoved, da ne sme, dokler so poljski pridelki še na njivah, noben posestnik tudi po svojih lastnih njivah pasti, ker bi se lahko zgodila škoda na sosednjih njivah. Na podlagi te prepovedi je toženi ukazal konja, ki se je pasel na prepovedani njivi, zarubiti in odgnati v soseskino hlev. Dalje je toženi tudi ugovarjal, da to njegovo ravnanje ni nobeno samolastno motenje nasprotne posesti, da sodnija v tem slučaju nima preiskovati ni soditi, ali je on, kakor načelnik oskrbništvu občinskega premoženja postavno ravnal, ali ne, in da spada to v delokrog politične oblasti. Razun teh ugovorov pobijal je toženi tudi meritorično tožbine trditve.

C. kr. okrajna sodnija v B. je po sklenjeni obravnavi „in possessorio summarissimo“ — z ozirom na to, da iz obravnave sledi, da je oskrbništvu premoženja podobčine Z—ske, kateremu je toženi načelnik, v svojem delokrogu in na podlagi zakona od 17. prosenca 1875 (št. 8 dež. zak. za Kranjsko) v varstvo poljščine, tedaj v javno korist, sklenilo in razglasilo prepoved, da takó dolgo, dokler so poljski pridelki še na njivah, posameznim posestnikom ni dovoljeno záse po svojih njivah pasti, ampak da morajo pustiti svojo živino pasti skupno in pod varstvom občinskega pastirja, — da pa sodnija nima preiskovati in soditi čez to, ali je ta, od samoupravne podobčinske oblasti v svojem delokrogu storjena prepoved postavna in za dotične srenjčane veljavna, ali ne; ampak da spada to v področje politične oblasti; — da torej sodnija ni kompetentna presojati, je li toženčevo, na od „oskrbništvu občinskega premoženja“ dano prepoved opirajoče se branjenje pasti po lastnih njivah, in rubljenje tožničinega konja, — nepostavna samovoljnost in samolastno kratenje posesti tožnice, ali ne; da se torej čez tožbo Helene K., katere pravi namen je spodbijati imenovano prepoved, ne more obravnavati po predpisih visokega ces. ukaza od 27. oktobra 1849, št. 12 drž. zak., in da imajo o tem odločiti politične oblasti na potu pritožbe — ustavilo na tožbo de pr. 4. septembra 1882, št. 6279 pričeto obravnavanje

in „possessorio summarissimo“ vsled nepristojnosti (incompetence) po §. 1 J. N. in §. 5. zadn. odstavek zgoraj navedene ces. odločbe in sklenilo odstopiti pravdne spise politični oblasti.

Na rekurz tožnice je c. kr. nadsodnija v Gradci z odločbo od 8. novembra 1882, št. 14072 potrdila prvosodnijski odlok iz njegovih stvarnih in postavnih razlogov.

Izrednega revizijskega rekurza tožnica ni uložila.

Dr. K.

Obrok upoložiti pritožbo se tudi inostrancu ne more podaljšati (§. 6 reda kaz. post.).

Martin Stefanič starejši in mlajši iz Hrvaškega sta bila pri c. kr. okrožni sodnji v R. z rabsodbo od 9. januvarija 1879, št. 384 zavoljo poskušeneo nagovarjanja k hudodelstvu javne posilnosti s hudobnim poškodovanjem tuje lastnine po §. 9 in 82 lit. a kaz. zak. za kriva spoznana, in obsojena vsaki v 4 mesečno teško in poostreno ječo; — katero kazen sta potem, ko pritožba zavoljo ničevosti ni bila uslišana, — zatoženca tudi že dostala.

Položila sta pa 7. julija t. l. št. 1358 prošnjo za ponavljenje kazenskega postopanja; — in sodišče v R. je to prošnjo na podlagi poznejših pozvedeb sklepom 29. avgusta 1882, št. 7640 odbilo ter objavilo to prosilec s pristavkom, da se zamoreta pritožiti zoper ta odlok do Graške nadsodnije v treh dnevih. (§. 357 r. kaz. post.).

Proti temu sklepu naznanila sta zatožena 18. septembra 1882, šteo. 8319 pritožbo zavoljo ničevosti in sta prosila ob jednom za dovoljenje 8 dnevnega obroka za izpeljavo te pritožbe, ter utemeljila navedeno prošnjo s tem, da sta na Hrvaškem doma in da njima ni moč poprej pravdnika najeti, veččega tudi v tukajšnjem pravosodstvu.

C. kr. sodišče v R. je smatralo to ničevostno pritožbo tistim pravdnim sredstvom (rechtsmittel), kateri pristujejo prosilec za ponavljanje kazenskega postopanja v smislu §. 557 k. p. r., in je